

המורהדים העלילים

הדוגמא: קנט
זהו הקמפוס האמריקאי באוהיו, ממנו למדו שמא-לני ישראל את צורת המאבק האקדמי. במהו-מות הדמים שהתרחשו באוניברסיטת קנט נהרגו שלושה סטודנטים מיריות השוטרים.

אלומי ההרצאות מאות סטודנטים מוסת-עים שהתגוררו ליד הרמקולים והאינו.

בשלב זה גילה רקטור האוניברסיטה, שהוא בעצם לא כל כך עסוק ומוכן בכל זאת לשים משהו על תלמידיו. בתיווכו של דיקן-הסטודנטים דוקטור יחזקאל כהן הודיע הרקטור לסטודנטיו, כי ינקוט נגד-דם בצעדים אם לא יסנו את אולם הסיי-גאט. באילו צעדים לא פירט עדיין.

תשובת כובשי הסינאט: „אם יש לרק-טור מה לומר שיבוא ויגיד את זה לנו“.
לתדהמת הכל הסכים הרקטור להזמנה וסיפס ברגל לאולם שבקומה החמישית, שכן כל המעליות בבניין נותקו עליידי שומרי האוניברסיטה.

„יש חופש ביטוי באוניברסיטה“, פנה הרקטור לנמצאים באולם, „עובדה, אתם יושבים עדיין בשלווה באולם הסינאט. אולם אין זו השיטה לדעתי לסבך את האוניברסיטה בנקיטת עמדות פוליטיות. ואני דורש כי תפנו מייד את האולם“.

בתום ויכוח קצר הוחלט לא לפנות את האולם והרקטור מצידו הכריז, כי אם תוך שעה מרגע צאתו לא יפונה המקום תוכנס המשטרה לפעולה.

כיבוש ירושלים
זהו הקמפוס הירושלמי בו נערכה הפגנת המי-חאה נגד אלימות המישטרה בדיכוי הפגנת ה-פנתרים השחורים. בקומה החמישית מסומנים בעיגול חלונות אולם-הסינאט, בו התבצרו המפגינים לאחר פלישתם המוצלחת לבניין, בילו שם בנעימים לילה תמים.

סטודנטים — כן

פנתר — לא!

ה דיון כסינאט נמשך כשמונה אותו יוסי ארנון (בנו של מנכ"ל האוצר לשעבר, יעקב ארנון), סטודנט למשפטים שנה ב', אחד מעמודי התווך של שייח' בחולצה אדומה לוחסת ובטון שקט ומ-אופק חילק יוסי את רשות הדיבור וערך את ההצבעות על ההחלטות.

בהצבעות דמוקרטיות מהדרין נתקב-

עילו את מערכות הרמקולים המפוזרות בכל רחבי הקמפוס והחלו לנהל דיון שנשמע בבירור בכל קצוות האוניברסיטה.

„אנחנו יושבים באולם הסינאט, מה לעשות הלאה?“ שידרו הרמקולים. „אני מציע שנארגן מישלחת אל הרק-טור“, היתה התשובה. „אין טעם במיש-חת“. וכן הלאה והלאה הלכו הדיונים והעירו את הקמפוס הרדום. מוציאים מי-

הרקטור הודיעו: „הרקטור לא שם עלי-נו!“ מישו מבין היושבים פלט: „בואו נעלה לרקטור!“ ומייד החלה נהירה ספוג-טנית של היושבים לעבר בנייני-המינהלה.

היום שם כ-200 איש שמצאו עצמם עומדים לפתע במרכז אולם הסינאט האר-גיברסיטאי. „אם אנחנו כבר פה, אז בואו נארגן את החגיגה“, נשמעה הצעה. הר-חברה התישבו סביב שולחן הדיונים, הפי-

ל המהומה החלה יום קודם. בכי-כר הדוידקה בירושלים הניפו הפנת-רים דגלי אחד-במאי אדומים לצד דגלי פנתרים שחורים. מולם ניצבו הכן פרשי-משטרה, שוטרים-רגלים מושים באלות, מכוגית המים הצבעוניים ורבי-סמל מאיר תורג'מן מן הבולשת הירושלמית. „להתפור כולם, ההפגנה בלתי-חוקית“, השמיץ תורג'מן את קריאת-הקרר ומייד

זאת דב גופר שינה „העולם הזה“ כאולם הסינאט

אחריה הסתערו השוטרים וההיות אל בין שורות המפגינים. האלות ניתחו, מיים צבעוניים הותוו והמפגינים נפוצו לכל עבר.

פגשתי מכר בשם ג'ואי אפשטיין שני-עצר בשיטה זו כ-400 מטר מכיכר הר-דוידקה. הוא סיפר לי, כי כשהתא בתוך הניידת הבחין, כי הבלשים מצויידים ברי-שמות שמיות מפורטות של כל המפגי-נים הפוטנציאליים אותם עליהם לעצור.

הפגנה מפוצצת זו היתה העילה ל-שביתת-ההשבת שהחלה למחרת בקמפוס הירושלמי. בין העצורים שהיו בידי קמפוס הירושלמי, בין העצורים שהיו בידי המשטרה היו סטודנטים רבים, ופעילי הפלגים השמאליים באוניברסיטה שהחליטו למחות בדרך השביתה על הברוטאליות המיותרת של המשטרה ובלשיה.

תוך כדי ישיבה על הדשא במרכז הר-קמפוס העלתה הצעה, כי רקטור האוני-ברסיטה, פרופסור יעקב כץ, יתבקש ל-צאת בקריאה נגד אלימות המשטרה. נציגים שניסו לקשור את השובתים עם

